

Week 7 - 2009

Want wat lof is het, indien gij verdraagt, als gij zondigt, en daarover geslagen wordt? Maar indien gij verdraagt, als gij weldoet, en daarover lijdt, dat is genade bij God. Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen; Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden; Die, als Hij gescholden werd, niet wederschold, en als Hij leed, niet dreigde; maar gaf het over aan Dien, Die rechtvaardiglijk oordeelt; (1 Petrus 2:20-23)

Geachte lezer, vanwege het droevige gebeuren wat nu achter ons ligt, was het onze begeerte om een enkel woord te schrijven, aangaande deze ernstige woorden die den Heere liet optekenen bij hande van de apostel Petrus. Want waar gaat het hier over? Het gaat in dit gedeelte van zijn zendbrief over verdrukkingen lijden, smaad lijden, vervolgd worden, om Zijnentwil, nadat gij wel gedaan hebt. Welgedaan hebt aan lieden die de ganse dag uw woorden verdraaien. Welgedaan hebt aan lieden die u nu smaden, lasteren en vervolgen. Och lezer, toen ik moest bedenken, wat toch den Heere Jezus niet heeft moeten ondergaan. Hij is gehaat, beledigd, geslagen, uitgeworpen en gedood geworden in het huis van Zijn liefhebbers. Geliefde lezer, hier moet u eens een momentje bij trachten stil te staan. Deze lieve Borg en Heiland heeft Zich doodgeliefd voor een volk wat van Hem niet wilde weten. Hij liet zijn handen en voeten doorboren voor hen die naar Hem nooit zochten. En juist nu voor dat schurfterige zwarte gevallen zondaarsvolk wenste Hij nu de Hemel te verlaten, de nabijheid van Zijn Vader te moeten ontberen, om geboren te worden in een beestenstal, in alle nederigheid. Hij, Die neder kwam op deze vuile zondige aarde, Die neder kwam uit die Stad met die paarden poorten en straten van goud, neder kwam om geboren te worden uit een maagd, en geworden is onder de wet, opdat Hij degenen die onder wet waren verlossen zou van haar heerschappij, vloek en doem, Galaten 4. In Zijn rondwandeling op deze aarde, werd ook Hij door velen bespot, beschimpt, gelasterd en beledigd, door de discipelen der wet (Joh. 9), door zgn. vrome lieden, door aardwormen die Hij voor Zijn heilige voeten kon doen laten verteren. Maar Hij deed het niet. Hij droeg die hoon, Hij droeg die smaad, en dat in een Borgtochtelijke gang, geliefden. Opdat degenen die zich deze dingen juist waardig hadden gemaakt, dit niet behoefden te dragen. Slechts Hem te volgen, lezer. Slechts Zijn voetstappen drukken, want een knecht is nooit meer dan zijn Meester.

En wat kom ik dan in deze, werkelijk alles tekort, hier in alles met een grote schuld uit, geliefden. Wat moest ik zwijgen, waar Hij ook zweeg. Wat moest ik me laten honen, laten bespugen, laten slaan, laten beledigen waar Hem dit ook alles overkwam, en al deze dingen over laten aan Hem Die alles ziet, weet en hoort, en rechtvaardiglijk oordeelt. Wat moest ik mezelf dan gedurig voor Hem verfoeien in het stof, zeggende: "Heere, ik kan niet zijn, die ik moest zijn, wil Gij het gedurig zijn voor Mij?" Maar ik deed het niet altijd, lezer. Ik kon het eenvoudig niet altijd. Ook hierin geldt het Zijn geliefde volk, dat zij zonder Hem niets kunnen doen. Maar dat is toch makkelijker gezegd dan gedaan, lezer. Want, het moet er eens op aan komen. Och, wat kom ik dan telkens weer als een snode zondaar openbaar, lezer. Openbaar als een brullende beer, die moest zwijgen in plaats van te brullen. Lezer toch, dat zaad wil toch maar niet groeien op mijn dode inwendige akkertje. Alleen maar verrotte vruchten in en van mezelf. Maar, als we nu eens meer verwaardigd mochten worden om door het zaligmakende geloof van onszelf gedurig af te zien. Om op Hem te zien, op die grote Overwinnaar in de strijd. Dan kan het, dan alleen, lezer. Want, anderszijds is het ook hierin slechts roeren in ons eigen dodige stinkende water, hetwelk alleen maar een wrange stank voort kan brengen.

Maar als het geloof in Hem eens bij vernieuwing werkende mag zijn, werkende door Zijn liefde, dan alleen kan het, lezer. Alleen wanneer we aan Zijn voeten liggen, vol gegoten zijnde van Zijn liefde, dan mogen ze me uitschelden voor een hoer en een tollenaar. Dan mogen ze me beledigen, over me heen wandelen, dan mogen ze me kwaad voor goed vergelden. Weet u waarom, lezer? Alleen dan, op dat lieve plekje, wordt dat arme volk het zo gewaar dat ze zich nog veel erger waardig gemaakt hebben. Kijk lezer, de wet verbreekt niet, en doet niet bukken en buigen, maar het is de Liefde van het evangelie die het hart verbreekt en verbrijzelt, maar ook vertroost en vertederd. En wanneer dan de Geest van Christus bij vernieuwing weer eens over die zondaar vaardig mag worden, dan ziet de zondaar altijd twee dingen, namelijk, de vuilheid die er in hem ligt, maar ook de reinheid en de schoonheid die er in Christus en Dien gekruisigd ligt. En het is ook deze Geest die telkens weer overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel. En wanneer dat arme lieve volkje dan bij vernieuwing weer ziet welk oordeel zij zich waardig hebben gemaakt, moeten zij het innerlijk gedurig betuigen: *"Heere, het is nog veel erger dan ik dacht, veel erger dan dat een predikant het ooit van de kansel af zou kunnen roepen..."*

Maar indien gij verdraagt, als gij weldoet, en daarover lijdt, dat is genade bij God, zegt ons de Heere bij monde van de apostel Petrus. Wat moet ik dan keer op keer de hand in eigen boezem steken, waarbij deze er dan telkens weer gans melaats uitkomt, lezer. Hoe komt het nu dat niemand dit van en uit zichzelf nu kan opbrengen? Wel geliefden, eigenlijk heel eenvoudig. Niemand is een hater van zichzelf noch minder een hater van zijn eigen vlees. Maar het is wat anders, wanneer dat volk zichzelf gedurig onrein, bevekt en zondig mag zien in het licht van Zijn reinheid, in het licht van Zijn lijden, in het licht van Zijn Borgtochtelijke schuldovername. Kijk, dan alleen kan het. Denk in dit geval aan Stefanus, welke in het gezicht van Hemelse heerlijkheid, in het gezicht van Zijn lieve Koning Jezus, de stenen letterlijk naar zijn hoofd kreeg geslingerd. Deze stenen deden geen zeer, hoor. Stefanus' hart was alrede in de Hemel alvorens zijn lichaam bezweek aan de wonden, en hierom kon hij bidden voor zijn vijanden, lezer. En alleen om deze reden, konden destijds de martelaren ook bij tijden zingende de brandstapels beklimmen, de worgpalen kussen, en bidden voor de beulen die hen om het leven moesten brengen. Ja lezer, dit is een liefde die de wereld niet kent, een liefde die ook de vrome godsdienst met hun waterhoofden van wijsheden niet kent. Een liefde waar een mens onder zou bezwijken, een haast ondragelijke liefde voor ons aardse zwakke tabernakeltje. Deze hemelse liefde, die den Heere enkel en alleen voor Zijn verkoren volk heeft bewaart, wil alleen wat God wil, kan geen zonden verdragen, kan geen kwaad van God en van zijn naasten denken, kan verwaardigen om te bidden voor onze vijanden, deed Petrus uitroepen: *"Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens..."*. Deze liefde deed Maria Magdalena wenende aan het graf van Jezus zitten. Deze liefde deed Petrus bitterlijk wenende uitgaan. Deze liefde deed die hoer uit Lukas 7 wenen aan Zijn voeten. Lezer, had ge deze zondares uitgescholden voor *'vuile slechte hoer'*, had tegen haar gezegd: *'gij vuile slet!'* en ze had het u gezegd *'AMEN'*, en ze had eraan toegevoegd dat het nog veel erger is dan u het haar ooit voor had kunnen spiegelen. Kijk lezer, dat doet nu de liefde Christi. In zichzelf was zij een zwarte zondige bruid, maar in Hem was zij volkomen rein, lezer. Zo rein en blank als witte sneeuw voor de zon, en witter dan witte wol. Want Hij had haar gekocht met Zijn dierbare bloed, lezer. Hij zou voor haar zijn handen en voeten laten doorboren, Zich laten slaan, Zich laten geselen, Zich laten honen, Zich laten doden, opdat zij slechts hoefde te volgen. Hij had het voor haar volkomen volbracht, lezer. Daarom waren de tranen die zij daar in het huis van die zgn. vrome Simon de farizeeër, mocht wenen, tranen van liefde en van aanbidding tot Hem, liefdestranen waar Hij Zijn Goddelijke flessen onder heeft gehouden, Psalm 56. Dat vrouwtje had zich daar wel dood willen wenen aan Zijn voeten, lezer. Niet om daarmee ook maar iets te verdienen. Maar enkel en alleen vanwege dat dit zo'n dierbaar plekje is, om namelijk te mogen wenen aan Zijn heilige voeten, lezer. Och, daar ligt toch zulk een zoetheid in. Daar heeft de zondaar de Hemel in zijn ziel en mag hij/zij het zondige van deze aarde even vergeten. Daar is de zondaar er voor een lieve korte stonde even boven uit getild. Mag u daar ook van weten, lezer? Deze liefdestranen zullen straks door Hem met een zachte doek worden afgedroogd (Rutherford), en zullen straks over gaan in

een heerlijke hemelse vreugde en blijdschap. Hier in de wereld werden zij om Zijntwil gedurig vervolgd, bedreigd, gehoond, gesmaad en verdrukt. Hier werd er al liegende kwaad van hen gesproken, maar daar zal het eeuwig vrede zijn, daar zullen ze eenmaal verlost zijn van hun verdrukkings en van de onrust van hun smaders. *"Heere, wanneer komt die dag, wanneer ik bij U wezen mag?"* Bij Hem wezen, die straks alle zielen rechtvaardiglijk oordeelt. Dan zullen de boeken, c.q. de consciënties open gaan, lezer. Dan zullen zij daar bevend staan, ziende de toorn van het Lam, ziende het grote komende oordeel. Dan zal hen eeuwig ontvallen, hetgeen ze hier op aarde zich heimelijk hebben aangemeten. Hetgeen waardoor ze dachten zalig te kunnen worden. Dan zullen hun grote waterhoofden van vele wijsheid, waarmee ze bij tijden zelfs Gods' ware volk nog mee van dienst zijn geweest, tot vertroosting, tot nadere verklaring van de Schriften, hen geheel ontvallen. Ontvallen waarom, lezer? Omdat gawe nu eenmaal geen genade is, klik hier : <http://www.dewoesteweg.nl/citaten-oudvaders/gaven-genade/>

Gaven zijn maar bedeed voor het tijdelijke, maar genade met een erfdeel is voor het tijdelijke én het eeuwige. Bedenk dat Judas en Biliam ook zuivere woorden gesproken en geschreven hebben. Zij kenden de woorden van de zaken, maar misten helaas de zaken van de woorden. Ook Judas had in Zijn Naam, duivelen uitgeworpen, lezer. Lees daartoe Lukas 10 eens. Maar heeft nimmer geweten dat hij zelf ook een duivel was. Dat is nu ook zo'n kenmerk lezer, Gods' volk heeft het gezien in het zuivere licht van Gods' heilige wet, wie en wat zij voor God zijn en waren. Maar hebben ook gezien, hoe rein ze nu in Christus zijn en waren, nadat ze uit de doden met Hem waren opgestaan tot een vernieuwd leven uit Hem. En ook Biliam heeft het gezegd: *"mijn ziel sterve de dood des rechtvaardigen"*. Kijk lezer, wel sterven met Gods' volk, maar niet met hen kunnen leven. Liever wegluchten of emigreren. Waarom niet kunnen leven, en ook niet willen leven, dan....?? Wel, zij missen de liefde van Christus uitgestort in hun verdorven zielen. Zij missen de Christus der Schriften, en missen daarmee eigenlijk alles, ook de ware verdrukkingen die Zijn volk moet lijden om Zijntwil. Ze zeggen wel dat ze verdrukt worden, maar dat is alles schijn en surrogaat, geliefde lezer. Want, de ware verdrukking werkt lijdzaamheid, zegt de apostel Paulus in Rom. 5:3. En de Heere leert ons bij monde van de apostel Petrus het volgende : *"En gij, tot hetzelfde ook alle naarstigheid toebrenge, voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis. En bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid,"*

Helaas staat er voor dit soort dode letterknechten niet het volgende bij: "en voegt bij de kennis, opgeblazenheid en vermetelheid", anders had er voor hen ook nog hope geweest...!!

Waarom haat de wereld Zijn volk dan zo intens, en waarom haat de zgn. vrome godsdienst Zijn volk dan zo met een intens dodelijke haat? Wel omdat dat verkoren volk iets heeft, iets bezit, wat zij niet hebben, wat zij nog missen. Dat volk is namelijk niet van deze wereld, zegt den Heere Jezus bij monde van Johannes. En daarom zal dat nooit samengaan, zgn. vroom of goddeloos, het is voor God net eender. Waardoor zij ook de zachtmoedigheid, de lankmoedigheid en de vrede van Hem niet kennen noch bezitten, lezer. Ze zeggen wel van wel, maar uit hun vruchten blijkt zo geheel anders. En aan de vruchten herken je nu altijd de boom. De vruchten van zulke mensen, zijn immer stinkende naar zichzelf ruikende wrange vruchten, lezer. Welke zijn: opgeblazenheid in verkregen wijsheid, zich gedurig wentelen in de zonde van vermetelheid, onrust stoken, onoprechtheid, leugensprekerijen, verdeeldheid creëren, onvrede zaaien, ruzie zoeken, haat zaaien, slecht en kwaad spreken van Gods' volk en Zijn knechten, vuurtjes opstoken die eerder gedoofd moesten worden, heersen over de consciënties van anderen, mensen gedurig met de dood bedreigen...etc. *"Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid"*, zegt den Heere bij monde van de apostel Paulus in Galaten 5:22. En als je dit soort mensen daar dan in liefde op tracht te wijzen, worden ze vaak nog furieuzer, dan ze al waren. Waarom dan, schrijver? Wel, de dood kan nooit samengaan c.q. nooit leven met het leven. Dit komt nu allemaal voort uit de bron van eigen liefde, lezer. Maar

de ware liefde uit God in Christus zoekt zichzelf niet, maar zoekt het Voorwerp van de liefde, hetwelk is Christus Jezus. Paulus schrijft hier over in zijn brief aan de gemeente van Korinthe het volgende : "Al ware het, dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden. En al ware het dat ik de gave der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzetten, en de liefde niet had, zo ware ik niets. En al ware het, dat ik al mijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven. De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardiglijk, **zij is niet opgeblazen**; Zij handelt niet ongeschiktelijk, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, **zij denkt geen kwaad; Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid**; Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen, 1 Kor. 13:1-7"

Nimmer gestorven aan zichzelf, opdat ze het leven in een Ander zouden vinden. Om de eenvoudige reden dat ze nooit waarlijk zijn afgesneden geworden van Adam in een weg van recht, en hierdoor ook nimmer zijn ingeënt in Hem, de ware Wijnstok, uit Wie Zijn volk slechts hun goede vruchten voort kan brengen, de één dertigvoud, de ander zestigvoud, en weer een ander hondervoud. Hierin is God geheel vrij. Maar zij allen zullen Hem zeggen in die grote oordeelsdag: "Heere, ik heb geen vrucht, en wanneer was het dat ik vruchten voort bracht...??"

"Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechter hand zijn: Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beerft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld. Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd. Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen. Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigd, of dorstig, en te drinken gegeven? En wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien, en geherbergd, of naakt en gekleed? En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen? En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan. Dan zal Hij zeggen ook tot degenen, die ter linker hand zijn: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is. Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij niet te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij niet te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling; en gij hebt Mij niet geherbergd; naakt, en gij hebt Mij niet gekleed; krank, en in de gevangenis, en gij hebt Mij niet bezocht. Dan zullen ook dezen Hem antwoorden, zeggende: Heere, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of een vreemdeling, of naakt, of krank, of in de gevangenis, en hebben U niet gediend? Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zoveel gij dit een van deze minsten niet gedaan hebt, zo hebt gij het Mij ook niet gedaan. En dezen zullen gaan in de eeuwige pijn; maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven." (Matth. 25:34-46)

O Vader dat Uw liefde ons blijck,
O Zoon maak ons Uw beeld gelijk,
O Geest zend Uwe troost ons neer,
Drieenig God, U alleen, zij al de eer.

DJK